

[Handelsministeren.]

Nr. 108 af 29. Marts 1924 om Toldafgifterne m. m., saaledes som denne Lov er ændret ved forskellige senere Love, senest Lov Nr. 256 af 15. Oktober 1932.“

Denne sidste Lov har kun Gyldighed til Udgangen af Marts Maaned 1934, og det er derfor givet, at Spørgsmaalet skal til ny Behandling, naar vi kommer til at skulle behandle de gældende Toldlovsbestemmelser, som ikke har Gyldighed længere end til 1. April 1934.

Det er altsaa af Hensyn dertil, man ikke har indføjet en Bestemmelse om Gyldighedstiden i Lovforslaget. Det er klart, at naar den gældende Toldlov af 15. Oktober 1932 ogsaa er ændret, saaledes som Tilfældet bliver ved dette Forslag, saa kan hele dette Spørgsmaal ordnes, som det ærede Medlem Hr. Drachmann har givet Udtryk for ved sine Bemærkninger.

Udenrigsministeren (P. Munch): Den sidste af de ærede Ordførere erklærede, at han vilde stemme imod dette Forslag, og saa vidt jeg forstod ham, gav han som Begrundelse, at der bag dette Forslag skulde ligge hemmelige Aftaler af ejendommelig Karkater rettede imod Sovjet-Unionen, maaske ogsaa imod Arbejderne overalt rundt om. Jeg maa sige, at jeg tror, ethvert Medlem her i Salen og vel andre Mennesker, der beskæftiger sig med den Art Spørgsmaal i Danmark, er paa det rene med, at alt dette er Fantasier, der kun kan forklæres som en eller anden Art af Tvangstanker, og som jeg derfor ikke tror man behøver at beskæftige sig mere med.

Til de øvrige Ordførere vil jeg gerne sige, at jeg naturligvis med Taknemmelighed har hørt deres Tilslutning til Forslaget. Ganske naturligt har de forskellige Ordførere understreget, at dette Forslag ikke er et Forslag, der bringer idel Herlighed over Danmark eller bringer os en Række Indrømmelser uden Modydelser. Ganske den samme Betragtning har jeg for min Del anlagt, og deri kan jeg altsaa ikke blive uenig med nogen af de ærede Medlemmer.

Der har imidlertid været en noget forskellig Tone over Tilslutningen, og det kan ikke nægtes, at den ærede Ordfører for det konservative Parti anlagde en mere dystert Tone end de andre Ordførere. Den Del af hans Betragtninger, som er Genoptagelse af vor Diskussion om, hvordan dansk Erhverv burde være lagt til Rette i Tidens Løb, eller Genoptagelse af Spørgsmaalet, om vi havde staaet daarligere eller gunstigere, hvis vi havde haft mere Told, tror

jeg ikke, der er Grund til at drøfte i Dag, derom er Meningerne sikkert lige saa delte, som de har været i tidligere Tid. Men til de andre Udtalelser af det ærede Medlem vil jeg gerne knytte nogle ganske enkelte Ord.

Det ærede Medlem understregede, at det Salg, vi fik Ret til i England paa de forskellige Omraader, var mindre end Salget i 1932. Derom er ingen i Tvivl. Det er understreget i Motiverne, og det har jeg for mit Vedkommende ogsaa understreget. Men Spørgsmaalet er, hvorledes dette vil faa Følger for vort Landbrug. Det kan jo ikke bestrides, at det Salg, vi har haft i 1932, for de fleste Landbrugsvarers Vedkommende har været langt over, hvad vi i mere regelmæssige Tider havde været indstillet paa. Det kan heller ikke bestrides, at dette Salg kun har kunnet opretholdes i dette Omfang ved Salg til meget daarlige Priser. Og med Hensyn til Følgerne for os bliver Spørgsmaalet dette, om de mindre Priser vil følges af saa stærkt stigende Priser, i det Øjeblik Traktaten bliver til Virkelighed, at det til syvende og sidst bliver en Fordel for os i Sammenligning med den Situation, vi i den sidste Tid har været i.

Det er jo kun for Bacon, Kontingenteringen er en Kendsgerning — for de andre Ting er det en Mulighed, som ikke er fastlagt —, og for Bacons Vedkommende kan der vel ikke være nogen Tvivl om, at den Forandring, der er sket ved det mindre Salg nu, har vist sig at give os en gunstigere Stilling, end vi havde i Tiden forud derfor. Dermed skal ikke være udtalt nogen Glæde over det System, der har ført ud i dette; men med de øjeblikkelige givne Forhold har dette været Følgen.

Dernæst understregede det ærede Medlem, at vi ikke slap for de forskellige Præferenceaftaler, som England har sluttet med andre Stater indenfor det britiske Rige, i det hele taget ikke slap for Følgerne af Ottawa-Aftalerne. Det er ogsaa fuldkommen rigtigt, og det var paa Forhaand givet, thi England var fuldkommen bundet til de Aftaler for hele den Periode, som her var Tale om, og gennem Aftaler med England kunde der da overhovedet ikke være Tale om at forandre disse Aftaler i en for de paa-gældende Dominions ugunstig Retning.

Det ærede Medlem sagde, at den danske Afsætning ikke paa noget Punkt vilde faa en gunstigere Stilling, end den havde haft hidtil. Jo, der er en meget væsentlig Forskel, og det er, at indtil Traktaten er traadt i Kraft, er den danske Afsætning for vore vigtigste Eksportvarers Vedkommende af en fuldkommen usikker Karakter, undergivet